Jyväskylän yliopiston julkaisuarkisto
Jyväskylä University Digital Archive

UNIVERSITY OF JYVÄSKYLÄ

This is an electronic reprint of the original article.
This reprint *may differ* from the original in pagination and typographic detail.

Author(s): Haapala, Taru

Title: Cambridgen ja Oxfrodin Unioniyhdistykset brittiläisessä parlamentaarisessa kulttuurissa 1800-luvulla

Year: 2011

Version:

Please cite the original version:

Haapala, T. (2011). Cambridgen ja Oxfrodin Unioniyhdistykset brittiläisessä parlamentaarisessa kulttuurissa 1800-luvulla. In P. Lappalainen, T. Seppä & S. Soininen (Eds.), Muutosten aikoja: juhlakirja Tapani Turkalle (pp. 51-59). [Jyväskylä]: Jyväskylän yliopisto

All material supplied via JYX is protected by copyright and other intellectual property rights, and duplication or sale of all or part of any of the repository collections is not permitted, except that material may be duplicated by you for your research use or educational purposes in electronic or print form. You must obtain permission for any other use. Electronic or print copies may not be offered, whether for sale or otherwise to anyone who is not an authorised user.

Taru Haapala

Cambridgen ja Oxfordin Unioniyhdistykset brittiläisessä parlamentaarisessa kulttuurissa 1800-luvulla

Cambridgen ja Oxfordin yliopistojen opiskelijoiden 1800-luvun alkupuolella perustamat unioniyhdistykset (Union Societies) ovat kuuluisia brittiläisiä instituutioita. Niitä on alettu sittemmin kutsua myös ”parlamentaarikkokouluiksi”, jolloin ne yhdistettiin puhetaitojen harjoittelun vuoksi julkisella uralla etenemiseen. Esimerkiksi Matthew Bevis (2007, 3) on osoittanut, että 1800-luvun Britanniassa puhetaidon merkitys kasvoi parlamenttiin kohdistuneen kiinnostuksen myötä. Monien muidenkin tutkijoiden mukaan, joista yhtenä esimerkkinä mainittakoon Meisel (2001), tämä johtui parlamenttipuheen muodostumisesta kulttuurisen mielenkiinnon kohteeksi:

> *”Public interest can be seen in the regularity with which articles on parliamentary oratory appeared in journals of opinion, and the extended descriptions and discussions of speech-making in that great Victorian literary genre, the parliamentary novel” (sama, 105).*

Näin ollen on ilmeistä, että kyseisiä debattiyhdistyksiä tulisi tutkia brittiläisen parlamentin retorisen kulttuurin[1] näkökulmasta. Se, mitä tällä hetkellä tiedämme Unioniyhdistyksistä perustuu yleistäviin käsityksiin niiden menneisyydestä, joita ei ole riittävästi tarkasteltu niiden omassa historiallisessa kontekstissa. Tämä on huomattava puute, sillä juuri brittiläisellä parlamentilla on pitkä retorinen historia (ks. Palonen 2008, luku 4).

Brittiparlamentin ehkä tärkeimpänä ominaisuutena voidaan pitää siinä institutionalisoitua debatointia puolesta ja vastaan. Kuten myös itävaltalainen tutkija Josef Redlich (1905, 587) on huomioinut:

"Regierung eines Staates durch ein Parlament […] ist diejenige Art der Regierung, die sich des Mittels der Rede als Motor und als wesentlicher Form ihrer Tätigkeit bedient."

Parlamentaarinen hallinto muotoutuu täten nimenomaan puheen kautta. Redlichin mukaan parlamentaarinen puhe Britanniassa on nähtävissä etenkin sen debateissa. Niille on tunnusomaista tietynlainen muodollisuus, joka muodostuu lähinnä implisiittisistä säännöistä. Debatointi puolesta ja vastaan edustaa juuri tällaista sääntöä.

Tässä artikkelissa tarkastelen debattien muodollisuutta Cambridgen ja Oxfordin debattiyhdistysten suorana yhteytenä 1800-luvun brittiparlamentin alahuoneeseen. Ensin käsittelen brittiparlamentin alahuoneen roolin korostumista vuoden 1832 reformilain epäsuorana seurauksena, jonka jälkeen esittelen Unioniyhdistysten perustamisen aikaisia poliittisia olosuhteita debatoinnin näkökulmasta. Lopuksi osoitan, miten unioniyhdistysdebatit Cambridgessä liittyivät poliittisiin tapahtumiin reformilain säätämisen aikaan.

Brittiparlamentin alahuone ja vuoden 1832 reformilaki

Walter Bagehot (1826-1877) on maininnut klassikoksi muodostuneessa teoksessaan *The English Constitution*, että vuoden 1832 reformilain jälkeen Englannin parlamentin alahuone muistutti klubia, joka käytännössä hallitsi maan politiikkaa:

"We are ruled by the House of Commons; we are, indeed, so used to be ruled, that it does not seem to be at all strange. But of all odd forms of government, the oddest really is government by a public meeting." (Bagehot 2001, 98-99.)

Kiinnostavaksi Bagehotin huomion tekee se, että siitä on huomattavissa, miten reformin jälkeinen tilanne koettiin selkeästi erilaisena kuin aiemmin. Monarkin ja ylähuoneen valta parlamentarisoitui ja hallitus tuli alahuoneen enemmistöstä riippuvaiseksi vuoden 1832 reformin jälkeisellä aikakaudella. Tämä oli ennenkokematon tilanne. Se kyseenalaisti perinteisen perustuslain, jossa yhdistyivät monarkian, oligarkian ja demokratian elementit (nk. mixed government).

Perustuslaillinen murros vaikuttikin välillisesti parlamentin alahuoneen roolin korostumiseen. Odotukset parlamentaarikoiden puhetaitoja kohtaan kasvoivat, jolloin myös käytetty retoriikka muuttui. Retoriikan muutokseen vaikutti myös 1700-luvun loppupuolella alkanut parlamenttijournalismi, joka 1800-luvun kuluessa kasvoi merkittävästi.

Muutokset eivät kuitenkaan olleet vailla epäilijöitä, mikä näkyi myös reformilaista käydyistä parlamenttidebateista. Konservatiivit vastustivat reformilakia. Vuonna 1831 Lord John Russell, joka laati Whig-hallituksen esityksen, vakuutti alahuoneen jäsenille maanomistajien etuoikeuksien säilyvän myös lain voimaantulon jälkeen:

> *"The principle of [the Bill is], to take away the power of nomination, not the influence of proper[t]y, nor that of character (…)" (Lord John Russell: HC Deb 18 April 1831 vol3 §1518).*

Russell käytti tällaista retoriikkaa pyrkiessään saamaan alahuoneen Tory-opposition hyväksymään lakiesityksen eräänlaisena myönnytyksenä radikaaleille, jotka uhkailivat mellakoiden jatkuvan jollei äänioikeuksia laajennettaisi. Vuoden 1832 reformilaki lopulta hyväksyttiin alahuoneessa, mutta vastustus parlamentin ylähuoneessa saatiin loppumaan vasta monarkin painostuksella. Konservatiivien pelot olivat osittain perusteltuja, sillä reformilain hyväksymisen jälkeen ylähuoneen vaikutusvalta heikkeni vähitellen poliittisen painopisteen siirtyessä parlamentin alahuoneelle.

Vaikka reformi olikin suunniteltu varsin maltilliseksi, sen epäsuorat vaikutukset olivat odotettua suuremmat. Parlamentin alahuoneen auktoriteetti kasvoi. Ylähuoneen saavuttama arvostus perustuslain tasapainon ylläpitäjänä heikkeni (ks. Weston 1965, 252). Parlamentin asialistalle tästedes nousseet esitykset eivät enää olleet ylähuoneen päätettävissä. Kuitenkaan ei voida vielä sanoa, että kyseessä olisi ollut demokraattinen muutos samassa merkityksessä kuin myöhemmin 1900-luvulla (sama, 4). Muutos vaikutti lähinnä parlamentin ylä- ja alahuoneiden eriytymiseen. Aiemmin niiden välillä ei ollut suurtakaan eroa, koska parlamentin jäsenillä oli melko samanlaiset intressit. Maanomistus oli ollut yhdistävä tekijä. Vuoden 1832 reformilain tultua voimaan parlamentin jäsenyys Englannissa oli edelleen suurimmaksi osaksi rajoitettu muilta kuin maanomistajilta, mutta mahdollisuus asettua ehdolle parlamentin alahuoneen jäseneksi oli avautunut nyt myös muille. Ylähuone sen sijaan ei käytännössä muuttunut, koska jäsenistöä ei valittu vaaleilla. Bagehot kuvaakin 1860-luvulla vallinnutta tilannetta seuraavasti:

> *"The lower chamber is a chamber of eager politicians; the upper (to say the least) of not eager ones" (Bagehot 2001, 84).*

Ylähuoneen jäsenten ei tarvinnut kilpailla tullakseen valituiksi, mikä Bagehotin mukaan vaikutti siihen, että ylähuoneesta puuttui "poliittinen ainesosa" ('political ingredient').

Myös parlamentin menettelytapoja alettiin vuoden 1832 reformin jälkeen muuttaa. Vuonna 1844 Thomas Erskine Mayn ensimmäinen teos parlamentaarisista käytänteistä julkaistiin. Hänen elämänsä aikana kyseinen teos ilmestyi kahdeksana uudistettuna versiona aina alahuoneen hyväksyessä uusia muutoksia. Kun aiemmin parlamentin alahuoneen käytännöt olivat perustuneet lähinnä tunnettuihin konventioihin, alkoi menettelytavoissa korostua poliittiset hyödyt.

Debatointi 1800-luvun alun Britanniassa

Englantilaisissa yliopistoissa, joita 1800-luvun alussa olivat käytännössä ainoastaan Oxford ja Cambridge, debatointia ei pidetty akateemisten opintojen keskeisenä osana. Oxfordin ja Cambridgen yliopistot olivat anglikaanisen kirkon suojeluksessa ja niiden johdoilla oli läheiset yhteydet hallitukseen. Yliopistokoulutuksen taso oli sosiaaliselta ja kulttuuriselta taustaltaan erittäin kapeaalainen. Klassisten kielten, kreikan ja latinan, osaaminen oli yliopisto-opintojen kulmakivi, jolle kaikki muu perustui. Tämän lisäksi Cambridge oli myös tunnettu matematiikan opetuksestaan. Oxfordin yliopistossa puolestaan opiskelijoiden odotettiin valmistuessaan osaavan lukea antiikin kirjallisuutta alkuperäiskielellä. Cambridgessä klassisten kielten osaamisesta ei myönnetty tutkintoja ennen vuotta 1824. Matematiikasta saattoi hankkia tutkinnon aina 1850-luvulle saakka, kun taas klassisten kielten tutkinnon suorittamista ei pidetty niin tärkeänä. Klassisten kielten opetuksen taso yliopistoissa oli näihin aikoihin huomattavasti alhaisempi kuin yksityisissä sisäoppilaitoksissa (nk. 'public schools') (Clarke 1959, 103).

Unioniyhdistysten perustamisen aikaan debatointia pidettiin yleisesti epäilyttävänä kansalaistoimintana. Yliopistot suhtautuivat debatointiin hyvin varauksellisesti, koska sen pelättiin lisäävän vallankumouksellisuutta (Walter 1984, 21). Napoleonia vastaan käytyjen sotien ja sodan jälkeisten levottomuuksien poliittisessa ilmapiirissä sananvapautta oli rajoitettu hallituksen toimesta. Unioniyhdistykset edustivatkin yliopistojen opetusohjelmien vastakohtaa siinä mielessä, että opiskelijat tutustuivat ajankohtaisiin aiheisiin ja kävivät niistä debattia. Tutustuen näin päivänpolitiikkaan yhdistysten jäsenet saivat mahdollisuuden valmistautua julkisen uran vaatimuksiin. Nimittäin 1800-luvun aikana vähitellen parlamentaarinen ja samalla spontaanimpi puhetaito alkoi olla uran vaatimus.

On kuitenkin muistettava, ettei Unioniyhdistysten jäsenillä voinut olla etukäteen käsitystä siitä, miten merkittävinä niitä myöhemmin tultiin pitämään puhetaidon harjoittelun kannalta. Cambridge Union Society perustettiin vuonna 1815, hieman ennen Napoleonin vastaisten sotien päättymistä. Vuonna

1817 Englannin hallitus julisti poikkeustilan. Samana vuonna Cambridge Union Society joutui lopettamaan debatoinnin yliopiston johdon käskystä. Parkinsonin (2009, 3) mukaan tämä johtui siitä, että debatoinnin aiheet olivat olleet liian ajankohtaisia ja uskaliaita. Vaikuttaakin siltä, että aina 1830-luvulle saakka Unioniyhdistyksiä tarkkailtiin yliopiston johdon taholta tarkasti, vaikka ne eivät olleetkaan niiden alaisia. Cambridge Union Society toimi vuodesta 1817 seuraavat neljä vuotta lukupiirinä. Vuonna 1821 se sai jatkaa debatointia, mutta poliittisten aiheiden osalta vain niistä, jotka olivat tapahtuneet ennen vuotta 1800. Tästä huolimatta debatit saattoivat epäsuorasti koskettaa päivänpolitiikkaa:

> *"At Oxford, as at Cambridge, they very easily got round that ban by discussing some political principle which had an obvious reference to their own day, in terms of past controversy" (Hollis 1965, 16).*

Oxford Union Debating Society perustettiin vasta vuonna 1823. Senkään ensimmäiset toimintavuodet eivät olleet myöhemmin saavutetun maineen mukaisia. Se oli hyvin lähellä hajoamista jo vuonna 1825, kun osa sen jäsenistä perusti kilpailevan debattiyhdistyksen. Näin ei kuitenkaan käynyt, vaan jäljelle jääneet jäsenet päättivät perustaa uuden yhdistyksen nimeltä Oxford Union Society.

Unionidebattiyhdistykset eivät aivan heti perustamisestaan saakka saaneet parlamentaariselle uralle pyrkiviä innostumaan niiden toimintaan osallistumisesta. Hollis (1965, 17) arvelee, että Oxford Union Society alkoi saada arvostusta vasta William Ewart Gladstonen (1809-1898) saaman huomion jälkeen. Tämä tapahtui 1830-luvun alussa, kun Gladstonen voimakas reformivastaisuus Unioniyhdistyksen debateissa huomattiin parlamentissa. Hänelle tarjottiin paikkaa alahuoneen oppositiossa.

Ensimmäisen parlamenttireformin (1832) jälkeen puhetaidolla alkoi vähitellen olla aiempaa suurempi merkitys. Alahuoneen jäseniltä alettiin myös odottaa sitä, että he henkilökohtaisesti käyttäisivät puheenvuoroja täysistunnoissa ainakin omien vaalipiiriensä asioissa (viittaan tässä Redlichin 1905 sivuihin 83 ja 103). Tämä merkitsi samalla sitä, että parlamentissa puhuminen ei jäänyt harvojen "kaunopuhujien" etuoikeudeksi ja että jäsenten puhetaidon tasoon ja sen opetteluun alettiin kiinnittää huomiota.

Unioniyhdistysdebatit parlamenttireformin aikaan: debatoinnin rajoituksesta päivänpolitiikkaan

Unioniyhdistysdebatteja käytiin kerran viikossa joka lukukausi. Lukukauden

alussa valittiin yhdistyksen puheenjohtaja, sihteeri ja taloudenhoitaja. Heidän tehtävänään oli hoitaa yhdistyksen asioita ja raportoida niistä lukukauden lopussa. Yhdistyksillä oli säännöt, joita noudatettiin tarkasti. Mahdollisista sääntörikkeistä keskusteltiin yhdistyksen sisäisissä kokouksissa (nk. 'private meetings'). Puheenjohtajan vakuuttuessa rikkeen tapahtumisesta hän saattoi määrätä sakkoja tai erottaa kyseisen jäsenen. Yhdistyksen varsinaisissa kokouksissa (nk. 'public meetings') puolestaan käytiin itse debatit. Kummatkaan tilaisuudet eivät olleet ulkopuolisille avoimia, sillä unioniyhdistykset olivat ennen kaikkea yksityisiä kerhoja. Siten ne muistuttivat toiminnaltaan lähinnä 1700-luvun parlamentin alahuonetta, jonne ulkopuolisilta oli pääsy kielletty. Myös jäsenyyden myöntäminen oli unioniyhdistyksissä lähinnä itsetäydentävää. Yhdistysten jäsenet saivat ehdottaa uusia jäseniä, joiden hyväksyminen oli lähes varmaa. Vaaleja käytiin vain toimihenkilöiden, kuten puheenjohtajan, paikkojen täyttämisessä.

Unioniyhdistysdebateissa oli kuitenkin myös parlamentaarisia piirteitä. Yhdistysten pöytäkirjoissa toimivaltaiseen kokoukseen viitattiin termillä 'House', jota käytetään myös brittiparlamentin debateissa. Menettelytapa debateissa seuraa myös parlamentaarista käytäntöä, jonka mukaan debattia ei ole ilman esitystä ('Motion'):

> *"One of the most important of the parliamentary rules then in force was that it was normally permissible only to speak to a motion – or, as the confusing but commonly accepted terminology had it, to 'speak to a question'" (Howarth 1956, 15).*

Debatin osapuolten onkin puhuessaan pysyttävä virallisesti hyväksytyssä aiheessa. Tämän lisäksi esimerkiksi yhdistysten puheenjohtajien valtaa voidaan verrata alahuoneen puhemieheen ('Speaker of the House'). Puheenjohtajat ovat sääntöjen mukaan "lakien ainoita tulkitsijoita". Näin ollen erimielisyydet sääntöjen tulkinnasta on saatettu minimoida debattien aikana.

Yhdistysten säännöissä rajoitetaan myös debattien aiheita niin, että erityisesti teologisina pidetyt aiheet on suljettu käsittelyn ulkopuolelle. Cambridgen unioniyhdistyksessä poliittisista aiheista syntyi kuitenkin aivan oma debattinsa. Lokakuun 9. päivänä vuonna 1830 yhdistyksen sisäisessä kokouksessa ehdotettiin ensimmäisen säännön toista kappaletta poistettavaksi. Kyseisessä kohdassa kiellettiin debatoimasta sellaisista poliittisista tapahtumista, jotka olivat tapahtuneet kahdenkymmenen viimeisimmän vuoden aikana (Mr Matthew, Sidney College; Minute Book Vol. 6). Tämä siis tarkoitti sitä, että ensimmäistä kertaa Cambridgen unioniyhdistyksen historiassa yliopiston auktoriteetti määrittää yhdistyksen debattien aiheista kyseenalaistettiin. On huomioitava, että Ranskassa tapahtui heinäkuussa vuonna 1830 vallankumous, joka kiristi poliittista

ilmapiiriä myös Englannissa. Tässä valossa onkin ymmärrettävää, että poliittisten tapahtumien käsittely yhdistyksen debateissa nousi sen asialistalle. Matthew'n esitys sai aikaan paljon keskustelua ja se lopulta hyväksyttiin äänten enemmistöllä luvuin 112-83 (sama).

Myöhemmin yhdistyksen puheenjohtaja, Mr Orde, kuitenkin sai kirjeen yliopiston järjestyksenvalvojalta (Proctor) ja kutsui yhdistyksen erityiskokoukseen. Jotkut jäsenistä kuitenkin protestoivat kokouksen "laillisuutta" vetoamalla siihen, että puheenjohtajalla ei ollut oikeutta kutsua yhdistystä koolle kyseisessä tilanteessa (Minute Book Vol.6). Näyttääkin siltä, että nämä henkilöt pyrkivät mitätöimään erityiskokouksen, jotta kirjettä ei olisi tarvinnut lainkaan käsitellä. Heidän protestinsa kuitenkin hylättiin ja yhdistys äänesti valiokuntakäsittelyn[2] puolesta. Kirjeeseen liittyen yhdistyksen taloudenhoitaja Mr Brookfield esitti, että yhdistyksen aiemmin hyväksymä lakimuutos kumottaisiin ja "kahdenkymmenen vuoden" kielto otettaisiin taas käyttöön. Tämä aiheutti "vihaisen keskustelun" (sama), sillä joidenkin mielestä puheenjohtaja oli rikkonut sääntöä. Tämä sääntö kielsi sellaisen esityksen käsittelyn, josta oli jo aiemmin tehty päätös saman lukukauden aikana.

Kun yhdistys kokoontui jälleen marraskuun 16. päivänä, puheenjohtaja ilmoitti eroavansa tehtävästään. Suurin osa jäsenistöstä oli kuitenkin eroa vastaan. Seuraavalla viikolla aihe nousi jälleen kerran esiin kun Mr Laing esitti epäluottamuslausetta (Vote of Censure) puheenjohtajalle. Esitys sai aikaan sekasorron, jonka seurauksena kaksi jäsentä oli lähellä joutua erotetuiksi (Minute Book Vol. 6). Viikko tämän jälkeen Mr Dupuis esitti, että protesti uutta sääntöä vastaan tulisi kirjata yhdistyksen pöytäkirjaan. Tämä hyväksyttiin. Protestissa selitettiin sen syiksi muun muassa pelko siitä, että yliopiston järjestyksenvalvojat saattaisivat ottaa yhdistyksen jälleen kohteekseen kuten aiemmin ja että huonontaisi jäsenien käytöstä:

> *"[…] we think a breach of contract entered into between the University authorities and the Society & thus likely to cause the suppression of the Society; and which moreover we consider will render unavoidable much bitter feeling and personal altercation" (sama, 83).*

Yhdistyksen lakimuutosasia oli jatkuvasti esillä vielä seuraavien kahden lukukauden aikana. Lopulta 13. helmikuuta 1832 lakimuutoksesta äänestettiin viimeisen kerran, jolloin esitys "kahdenkymmenen vuoden" kiellosta hävisi äänestyksessä (Minute Book, Vol.7). Tästä lähtien ajankohtaisista poliittisista tapahtumista tuli Cambridgen unioniyhdistyksen kiistämätön osa. Sen sijaan Oxfordin unioniyhdistyksessä vastaavaa debattia ei käyty. Syynä voidaan osittain pitää sitä, että Oxfordin yhdistyksen debateissa oli esillä selkeämmin kon-

servatiiviset mielipiteet. Etenkin Gladstone oli siitä hyvä esimerkki, kun hän puhui voimakkaasti reformilakia vastaan vuonna 1831.

Lopuksi

Oxfordin unioniyhdistyksestä tuli nopeasti Cambridgea maineikkaampi. Meiselin mukaan se selittyykin pitkälti Gladstonen saaman huomion takia. Oxfordin unioniyhdistys yhdistettiin poliitikkojen puhetaidon harjoittamiseen:

> *"The Gladstone connection gave the Oxford Union, not only its reputation as a nursery of statesmen, but also a self-consciousness of its role as a starting point for great careers in public life" (Meisel 2001, 32).*

Kuitenkin Cambridgen unioniyhdistys ei näyttäisi olleen yhtään sen epäpoliittisempi, kun tarkastellaan poliittisuutta toisesta näkökulmasta. Jos nimittäin ajatellaan 'poliittista' debatoinnin aiheiden nostamisena esille, joita aiemmin ei ole pidetty politiikkaan kuuluvina, Cambridgen unioniyhdistyksen pitkään jatkunut debatti lakimuutoksesta on selkeä osoitus poliittisesta toiminnasta.

Samanaikaisesti kun Cambridgen unioniyhdistys kävi keskustelua lakimuutoksen oikeutuksesta, brittiparlamentin alahuone debatoi reformilaista. Molemmissa tapauksissa hyödynnettiin tulevaisuuden riskien ennakoinnin retoriikkaa. Reformilakia puolustava hallitus tyynnytteli maaomistajia maltillisella reformiesityksellä vallankumouksen pelossa. Cambridgen unioniyhdistyksen lakimuutoksen vastustajat taas pelkäsivät "kahdenkymmenen vuoden" kiellon hylkäämisen johtavan toiminnan rajoituksiin ja huonoon käytökseen. Samaa retoriikkaa käytettiin siis vastakkaisiin tarkoituksiin: reformin puolustamiseen ja toisaalta lakimuutosta vastaan.

Viitteet

1 Retorisella kulttuurilla tarkoitan tässä yhteydessä poliittisia resursseja, joita kielellisesti taidokkaalla tavalla käytetään edistämään omia tavoitteita.

2 Unioniyhdistykset käyttivät parlamentin alahuoneelle tyypillistä menettelytapaa muuttaa muotoaan valiokunniksi (parlamentin Committee of the Whole Housen esimerkin mukaisesti). Näin yksittäinen jäsen saattoi osallistua keskusteluun useammin kuin kerran, toisin kuin debateille tyypillisessä käsittelyssä.

Lähteet

Bagehot, Walter.1867/2001. *The English Constitution*. Cambridge texts in the history of political thought. Second edition. Edited by Paul Smith, with the introduction

written in 1872. Cambridge: Cambridge University Press.
Bevis, Matthew. 2007. *The Art of Eloquence: Byron, Dickens, Tennyson, Joyce.* Oxford: OUP.
Clarke, M. L. 1959. *Classical Education in Britain, 1500-1900.* Cambridge: Cambridge University Press.
Hollis, Christopher. 1965. *The Oxford Union*. London: Evans.
House of Commons debates. Hansard, http://hansard.millbanksystems.com/
Howarth, Patrick. 1956. *Questions in the House. The History of a Unique British Institution*. London: The Bodley Head.
Meisel, Joseph S. 2001. *Public speech and the culture of public life in the Age of Gladstone.* New York: Columbia University Press.
Minute Book, Vol. 6: 1830-1831. Cambridge: Cambridge Union Society.
Minute Book, Vol. 7: 1831-1833. Cambridge: Cambridge Union Society.
Palonen, Kari. 2008. *The Politics of Limited Times. The Rhetoric of Temporal Judgment in Parliamentary Democracies.* Baden-Baden: Nomos.
Parkinson, Stephen. 2009. *Arena of Ambition: A History of the Cambridge Union*. London: Icon Books.
Redlich, Josef. 1905. *Recht und Technik des Englischen Parlamentarismus.* Leipzig: Duncker & Humblot.
Walter, David. 1984. *The Oxford Union: Playground of Power. London: Macdonald*.
Weston, Corinne Comstock 1965. English Constitutional Theory and the House of Lords, 1556-1832. New York: AMS Press.